Lova laulab Majkenile

Ema ja isa

Selle raamatu omanik:

_____

Tere tulemast sellesse näidisraamatusse! See on tehtud täpselt samamoodi nagu sinu oma – kõrval näidatud fotode ja valikute järgi – ning näitab, milline võib välja näha üks Saga jutustatud lugu sinule. Lehitse, loe ja kujutle oma last kangelasena tema enda muinasjutus.

On Lucia õhtu eel. Homme kõnnib Lova koduses luciarongkäigus kõige ees, küünlakroon peas. Praegu seisab ta elutoavaibal valges kleidis ja punase paelaga. Tema ees istub Majken oma kollasel padjal. Ainult kass kuulab.

Lova tõmbab hinge. Ta oskab laulu. Ometi tuleb hääl välja vaid tillukese-tillukese sosinana. „Ma laulan Majkenile“, mõtleb ta. Tema jalge ees helgib küünlakrooni küljest pikk hõbekard. Majkeni vurrud võpatavad.

Lova paneb küünlakrooni pähe. Viis väikest elektritulukest süttivad pehme valgusega. Üks hõbedane kardiniit on serva külge kinni jäänud ning Lova püüab seda lahti nokitseda.

Majken näeb, kuidas niit võbeleb. See vilgub. See õõtsub peaaegu nagu hiire saba. Lova proovib esimest rida uuesti, veel vaiksemalt kui enne. „Ma laulan Majkenile“, mõtleb ta. Siis sähvatab ette triibuline käpp. Ja järgmisel hetkel käib vuhh!

Majken on karda kinni püüdnud. Küünlakroon tuleb kaasa, üle terve vaiba. Kass tormab nii kiiresti, et viis väikest tulukest hüppavad ja vilguvad.

„Minu küünlakroon!“ hüüab Lova. Ta jookseb järele. Majken pöörab magamistuppa ja kaob voodi alla. Lova jääb ukse juurde seisma. Võib-olla jooksis Majken ära, et mitte kuulata seda tillukest laulu? Voodi alt helgivad kaks rohelist silma. Ja viis väikest tulukest vilguvad kaugemal.

Voodi all lõhnab tolmu, puuklotside ja kadunud soki järele. Lova heidab kõhuli ja sirutab käe sisse. „Majken, tule nüüd. See ei ole kassimüts.“

Majken toksab hõbekardiniiti. Käpp. Käpp. Käpp. Siis taganeb ta koos küünlakrooniga veel kaugemale. Lova kuuleb sahinat, näeb saba kadumas ja pomiseb: „Ma laulan Majkenile.“ Ta tahaks hüüda. Aga ta ei hüüa. Veel mitte.

Äkki sööstab Majken voodi alt välja ja hüppab raamaturiiulile. Ta maandub otse pildiraamatute ja punutud korvi keskele.

„Mitte raamaturiiul ka!“ ütleb Lova. Ta toob oma väikese tabureti ja ronib üles. Küünlakroon istub Majkeni kõrvade kohal viltu. Kass püüab jälle karda, käpp-käpp-käpp, justkui oleks tal väga tähtis töö. Lova peaaegu ulatub temani. Siis hüppab Majken teisele poole alla ja tormab riidekapi poole.

Riidekapis lõhnab villa, vihmajope ja Lova tutimütsi järele. Majken istub sallide peal. Küünlakroon on libisenud tema õlgadele ning kard on ideaalne mänguasi.

„Nüüd on minu kord küünlakrooni kanda“, ütleb Lova. Ta ajab kassi ettevaatlikult riidepuude vahel taga. Majken lipsab tema jalgade vahelt läbi. Sellele mõtlematagi laulab Lova: „Majken, Majken, tule nüüd välja!“ Hääl põrkab talveriiete vahel. Kass jääb seisma, kuid ainult üheks silmapilguks. Siis hüppab ta esikusse.

Välisuks seisab praokil. Õues on väike trepp värskest lumest valge. Majken hüppab koos kardiga ja küünlakrooniga välja.

„Oota!“ ütleb Lova. Isa seisab ukse juures, samal ajal kui Lova surub jalad oma väikestesse saabastesse. Siis läheb ta vaid kõige ülemisele trepiastmele. Seal istub Majken, saba ümber käppade. Lova laulab külma õhu kätte valjusti: „Majken, oota mind!“

Siis jääb kõik täiesti vaikseks. Majken istub ikka trepi keskel. Kõrvad ettepoole kikkis. Küünlakroon lebab tema kõrval lumes.

Lova seisab suu lahti. Ta laulis valjusti. Päris valjusti. Ta proovib veel ühe rea, seekord aeglaselt. Majken ei pilguta silmi. Ta kuulab. Lova tõstab küünlakrooni lumest üles ja hoiab seda kõvasti vastu kõhtu. Siis hakkab ta terve tee tagasi sisse laulma.

Toas pühib Lova küünlakroonilt köögirätikuga lumehelbed ära. Ta harutab karda ettevaatlikult lahti. Majken istub tooli kõrval ja vaatab pealt, liigutamata ainsatki käppa.

Laual lõhnab soojalt lussekuklite ja vürtsikalt piparkookide järele. Lova võtab ühe kukli ja vaatab kassi. „Kui mu kõhus homme laperdama hakkab“, sosistab ta, „siis laulan ma Majkenile. Kõigepealt oma peas.“ Majken pilgutab aeglaselt silmi.

Lucia hommikul on aknad tumesinised, kuigi hommik on kohe saabumas. Lova tõmbab valge kleidi üle pea ja seob punase paela kinni. Siis paneb ta küünlakrooni paika. Viis väikest tulukest süttivad.

Majken istub esikupingil ja jälgib iga liigutust. Lova ei harjuta suuga. Ta mõtleb vaid sõnu, rahulikult ja aeglaselt: Ma laulan Majkenile. Köögis on lussekuklid juba laual. Seal ootab luciarongkäik.

Maja on vaikne, peaaegu nagu kuulaksid ka põrand ja uksed. Lova läheb läbi esiku. Küünlakrooni väikesed tulukesed valgustavad tema ees. Köögist tuleb sooja kohvi, safrani ja piparkookide lõhna.

Ukseavas tahaksid Lova jalad kõige meelsamini paigale jääda. Talle tulevad meelde kaks rohelist silma voodi all. Talle tuleb meelde käpp raamaturiiulil, sallid riidekapis ja lumi trepil. Ma laulan Majkenile, ütleb ta endamisi vaikselt. Siis astub ta sisse.

Lova avab suu. Kõigepealt tuleb üks noot. Siis veel üks. Seejärel tulevad sõnad, selged ja soojad, ning täidavad köögi kuni aknani välja.

Majken istub aknalaual. Tal ei ole nüüd karda käppade vahel. Ainult kõrvad ettepoole ja silmad Loval. Õues sädeleb lumi tasakesi. Toas lõhnab safranikukli järele ja viis väikest tulukest säravad Lova juuste kohal. Laul jätkub, rida rea järel.

Kui viimane noot õhku pidama jääb, on veidi aega vaikne. Lova vaatab akna poole. Majken kallutab pea küljele, just nagu lumisel trepil.

Lova naeratab oma kõige paremale publikule. „Veel üks kord?“ Majken tõstab käpa ja toksab õrnalt vastu akent. Küünlakrooni viis väikest tulukest helgivad nende kõrval aknaklaasil.

Lova laulab Majkenile

Lova peab koduses luciarongkäigus kõige ees kõndima, kuid tema laul jääb vaid sosinaks. Kui Majken küünlakrooniga minema jookseb, leiab Lova laulu, mis saadab teda magamistoast külma aknani.

et-ee.sagatilldig.se

